

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudců JUDr. Tomáše Loudy a JUDr. Hany Kadaňové, Ph.D., ve věci

žalobců: **xxxx**

zastoupeni advokátkou Mgr. Bc. Klárou Luhanovou, se sídlem Šafaříkovy sady 2455/5, Plzeň

proti

žalovanému: **Generální ředitelství cel**, se sídlem Budějovická 1387/7, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 9. 2019, č. j.: 30911-3/2019-900000-317

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

[1] Žalobci podanou žalobou napadli shora uvedené správní (daňové) rozhodnutí, kterým bylo zamítnuto jejich odvolání a potvrzeno rozhodnutí Celního úřadu pro hlavní město Prahu (dále také jen „*celní úřad*“, případně obecně správce daně, přičemž tak může být označován i žalovaný, pokud rozlišení nemá vliv na srozumitelnost textu) ze dne 11. 4. 2019, čj. 246165/2019-510000-12. V daňovém řízení bylo rozhodnuto podle ust. § 42d odst. 1 písm. b) zákona č. 353/2003 Sb., o spotřebních daních, ve znění pozdějších předpisů (dále také jen „*zákon nebo zákon o spotřebních daních*“), o zabránění vybraných výrobků zajištěním rozhodnutím ze dne 26. 10. 2017 (lihoviny, pivo, víno a meziprodukty).

[2] Žalobci napadli rozhodnutí v celém rozsahu a domáhali se jeho zrušení a vrácení žalovanému k dalšímu řízení. Podle jejich názoru napadeným rozhodnutím měl žalovaný

napravit prvostupňové správní rozhodnutí, což však neučinil. Namítají, stejně jako v daňovém řízení, že nebyly splněny zákonné podmínky pro zabránění výrobků, když nesouhlasí se závěrem, že se jednalo o výrobky nikoliv pro osobní spotřebu. Poukazují na ust. § 4 odst. 5 zákona o spotřebních daních, kdy množství piva, vína a meziproductů nepřekročilo zákonné limity, proto je nutné považovat výrobky pro osobní spotřebu, navíc tiché víno je zdaněno nulovou sazbou daně, proto prokazování jeho zdanění je absurditou. Cenovkou bylo označeno pouze několik lahví a nebylo prokázáno, že by alkohol byl v prostorách skutečně prodáván, neboť s cenovkou mohli účastníci akce alkohol již donést. Ohledně vyjádření xxxxxx namítají, že tato osoba nebyla vyslechnuta, proto není patrné, proč takové prohlášení učinila. Alkohol byl u jednotlivých členů klubu, a jak s ním vlastníci nakládali je jejich osobní záležitostí. Vzhledem k charakteru činnosti – swingers party - je možné, že bar je jednou z kulís pro provozovanou činnost, nikoliv skutečným barem.

[3] Žalovaný s podanou žalobou nesouhlasil a navrhoval její zamítnutí, když v důvodech uvádí obdobné skutečnosti, jako v odůvodnění napadeného správního rozhodnutí.

[4] V odůvodnění napadeného rozhodnutí je s ohledem na posouzení důvodnosti podané žaloby uvedeno (v reakci na odvolací námitky žalobců v daňovém řízení), že vybrané výrobky nebyly skladovány pro osobní potřebu, proto limity podle ust. § 4 odst. 5 zákona o spotřebních daních nelze aplikovat. Z protokolu o místním šetření vyplynulo, že poté, co úřední osoby vstoupily do kontrolovaných prostor, byly vyzvány k zaplacení vstupního poplatku s tím, že poplatek za vstup jim bude odečten z útraty na baru, přítomná osoba xxxx prohlásila, že prodává alkoholické nápoje návštěvníkům. Tuto informaci žalobkyně ve svém vyjádření ze dne 1. 11. 2017 popřela, ale při ústním jednání dne 10. 5. 2018 bylo zástupkyní žalobkyně sděleno, že žalobkyně se na adrese nezdržuje, do těchto prostor občas dochází a prostory poskytl k užívání spolku. Proto žalovaný dospěl k závěru, že tvrzení žalobkyně jsou účelová, protože na jednu stranu tvrdí, že v místě nebývá často a prostory má v užívání jiná osoba, na druhou stranu tvrdí, že zde alkohol není prodáván, což nemůže vědět, pokud užívá prostory někdo jiný. Dále skutečnost, že výrobky nejsou pro osobní spotřebu lze dovodit z toho, že na místě bylo zjištěno velké množství lihovin, vína a piva, a z protokolu o místním šetření vyplývá, že některé výrobky byly označeny cenou a byly umístěny na baru. I z charakteru prostor – veřejností navštěvovaný Bunkr AREA – 55, umístění, množství a koncentrace vybraných výrobků, jejich určení pro veřejnost (návštěvníky), bar a označení některých vybraných výrobků cenou, včetně neuzavřené společnosti (vpuštění úředních osob) a marnému formálnímu fingování uzavřeného spolku, lze jasně dovodit vyloučení skladování výrobků pro osobní spotřebu. V rámci řízení o zajištění pak nebylo předloženo ani jedno jméno člena nebo návštěvníka klubu, který by uvedl, že si lihoviny donesl pro osobní spotřebu, i kdyby tomu tak bylo, měl by jí pod svou fyzickou kontrolou.

[5] Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, které jeho vydání předcházelo, v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán, vycházejí přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování vykonavatele veřejné správy, a celou věc posoudil následovně. O žalobě bylo rozhodnuto bez nařízení jednání, neboť účastníci s takovým postupem nevyslovili nesouhlas (ust. § 51 odst. 1 zákona č.

150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s.ř.s.“), a soud neprováděl dokazování.

[6] V posuzované věci soud důvodnost žaloby neshledal. K velice obecné námitce, že nebyly splněny zákonné požadavky pro zabrání výrobků soud odkazuje na konkrétní odůvodnění prvostupňového i napadeného správního rozhodnutí, které jednotlivé zákonné znaky vymezuje a zdůvodňuje. V obecné rovině žalobci neuvádějí žádnou skutečnost, vůči níž by brojili, pouze obecně uvádějí, že s takovým posouzením a závěrem nesouhlasí, což však pro konkrétnější soudní přezkum nestačí – žalobci jsou povinni v žalobních bodech vymezit nejen skutkové, ale i právní důvody svého nesouhlasu. Pokud tak neučiní, soud přezkoumá právní či skutkový závěr správních úřadů pouze v obecné rovině, soud nemůže sám vyhledávat za žalobce právní či skutkové nedostatky rozhodnutí.

[7] Pokud žalobci uvádějí, že zjištěné množství výrobků nedosahovalo limitu uvedeného v ust. § 4 odst. 5 zákona o spotřebních daních, pak takový závěr nemůže mít soud v daném případě za důvodný, neboť limit těchto výrobků je pouze jedním ze zákonných znaků. Podstatným zákonným znakem je osobní spotřeba, což je rovněž zákonné kritérium, které je nutné posoudit, a to v daném případě zjevně posouzeno bylo, přičemž ze všech dalších okolností, bezprostředně zjištěných při provedení místního šetření, naprosto nepochybně podporuje závěr, že se o žádnou osobní spotřebu několika osob jednat nemohlo (nutnost zaplacení vstupního poplatku při vstupu do klubu, informace o útratě na baru, u některých lahví napsaná cena na lahvi, charakter prostor a podniku). Takový závěr plně odpovídá judikatorní praxi (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 8. 2019, čj. 9 Afs 169/2019-47), a soud v této věci nemá důvodu se od něj odchýlovat.

[8] Pokud žalobci zpochybňují jednotlivé závěry o všech těchto zjištěních, které jsou konkrétně popsány zejména v protokole o místním šetření jako v úkonu správce daně, který bezprostředně následoval po místním šetření, pak neuvádějí žádnou svou skutkovou verzi či návrh jiného důkazu, které by je mohly osvědčit. Zjištění správce daně odpovídají všem okolnostem při místním šetření, jsou podpořeny výpověďmi jednotlivých osob, které šetření provedly, a bohatou fotodokumentací. Všechna tato zjištění podle názoru soudu velice silně podporují závěr, že se nejednalo o alkohol pro soukromou spotřebu. Námitka, že osoba, která sdělila, že cena vstupného bude odečtena z útraty na baru, nebyla vyslechnuta, pak soud pouze uvádí, že z povahy prováděného úkonu (místního šetření) se jednalo o zjištění bezprostředně zajištěné v rámci krátkého časového okamžiku, kdy je nutné rychle zjistit skutkový stav. Takové zjištění je přirozenou součástí jak místního šetření, tak i vyhledávací činnosti správce daně podle ust. § 78 – 90 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále také jen „daňový řád“), přičemž důkazem ve věci nemusí být pouze výslech svědka, ale všechny skutečnosti zjištěné při vyhledávací činnosti či místním šetření, pokud takový důkaz již dále nelze jinak provést (srov. vymezení důkazních prostředků podle ust. § 93 daňového řádu). V tomto případě k takové procesní situaci došlo, proto pokud toto jednotlivé zjištění, které logicky zapadá do dalších zjištění, bylo provedeno rychle a neformálně, činí jednu z částí celkového zjištění a jeho využití nebylo v rozporu se zákonem.

[9] Pokud žalobci uvádějí, že cenovkou nebyly označeny všechny lahve, pak takovou námitku soud nepovažuje rovněž za důvodnou. Je pochopitelné, že v běžném provozu baru jsou cenovkou označeny pouze některé lahve (např. ty, z nichž se alkohol právě nalévá), a že ostatní budou buď označeny postupně, nebo u nich obsluha zná cenu, protože z nich nalévá alkohol častěji, proto označení není nutné. Jak bylo uvedeno i u předchozího zjištění, jedná se o jeden z dílčích poznatků, které podporují celkový závěr, že na místě bylo skladováno větší množství výrobků, které podléhají spotřební dani, a které nebyly určeny pro osobní spotřebu.

[10] Námitka, že vzhledem k charakteru činnosti podniku (swingers party) je bar pouze součástí dekorace, pak soud takovou námitku má až za absurdní. Pokud by se mělo jednat o dekoraci, je dost dobře nepochopitelné, proč lahve alkoholu obsahovaly tento alkohol a proč byly různě umístěny po podniku, jak je patrné z pořízené fotodokumentace.

[11] Celkově k charakteru žalobních námitek soud uvádí, že ty žalobci koncentrují do zjištění provedených při místním šetření, což je z povahy věci neodkladný a rychlý úkon správce daně, u něhož je nutné příslušná zjištění čerpat zejména z bezprostředních vjemů jednotlivých kontrolních osob. Neuvádějí však žádné jiné relevantní skutečnosti, jimiž by svá vyjádření, které v následně v průběhu daňového řízení, velmi podstatně měnili, která by tato bezprostřední zjištění zpochybňovaly či mohly vést k jinému skutkovému a právnímu závěru. I tento následný procesní postoj musí vést k závěru, že zjištění učiněná bezprostředně při místním šetření odpovídají tomu, co se jevilo při provádění tohoto místního šetření.

[12] Z těchto důvodů má soud podanou žalobu za nedůvodnou a proto ji zamítl (ust. § 78 odst. 7 s.ř.s.).

[13] Ohledně nákladů řízení bylo rozhodnuto podle ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., kdy by k jejich náhradě měl právo ve věci úspěšný žalovaný, tomu však jako vykonavateli veřejné správy žádné náklady nad rámec své úřední činnosti nemohly vzniknout.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou (2) týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 9. dubna 2020

JUDr. Ladislav Hejtmánek, v.r.
předseda senátu